

SPĂRGĂTORUL
DE NUCI ȘI REGELE
ȘOARECILOR

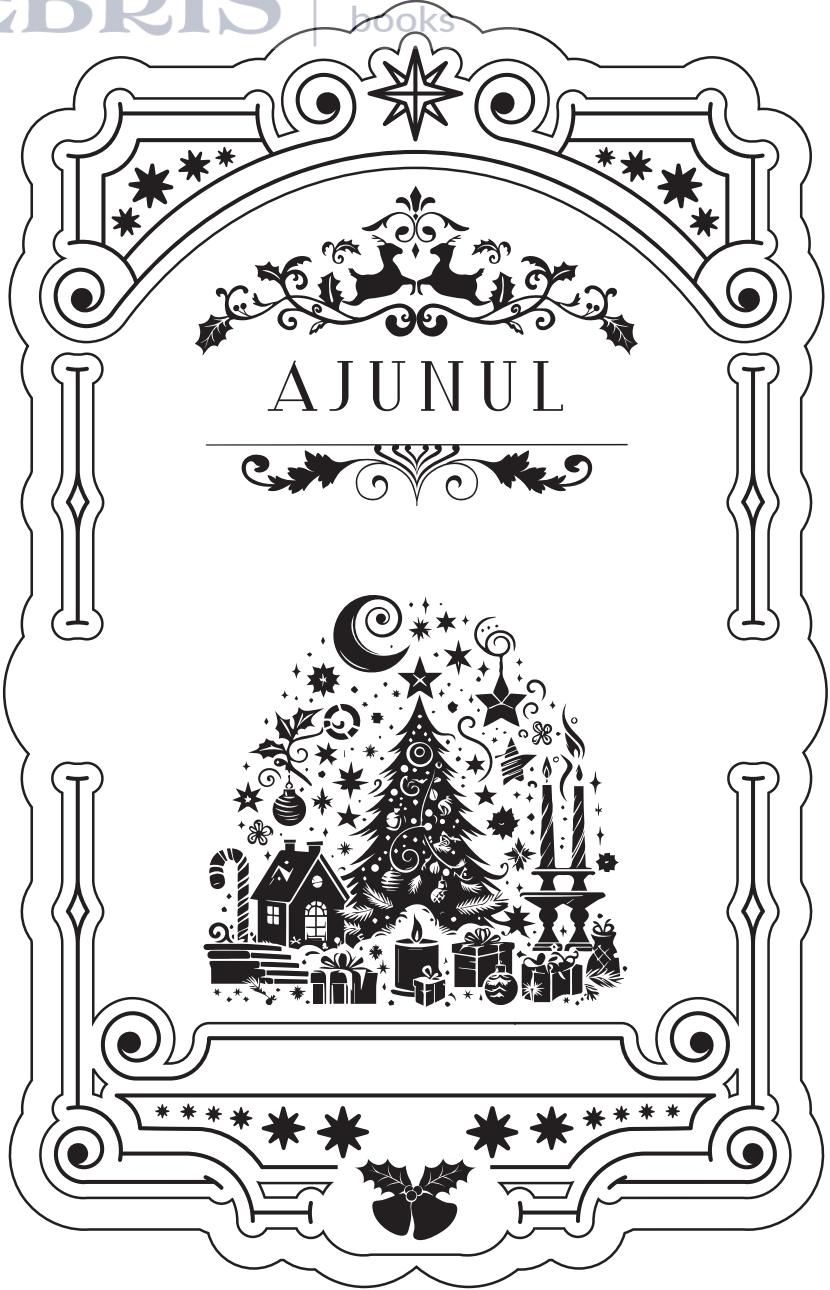
TRADUCERE:
Svetlana Ugariu

E.T.A. HOFFMANN

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2025

CUPRINS

AJUNUL	5
DARURILE	11
OCROTITUL	19
MINUNĂȚII	27
BĂTĂLIA	39
BOALA.....	47
BASMUL DESPRE NUCA CEA CU COAJA TARE	57
URMAREA BASMULUI DESPRE NUCA CEA CU COAJA TARE	65
SFÂRȘITUL BASMULUI DESPRE NUCA CEA CU COAJA TARE	73
UNCHIUL ȘI NEPOTUL.....	87
VICTORIA	93
ÎMPĂRĂȚIA PĂPUȘILOR	103
CAPITALA	113
ÎNCHEIERE	125

LBRIS

We know
books

In Ajunul Crăciunului, cât e ziua de lungă, copiii medicului consilier Stahlbaum nu le era deloc îngăduit să intre în odaia de mijloc și, cu atât mai puțin, în salon. Strânși unul într-altul, Fritz și Maria ședeau ghemuiți într-un ungher al cămăruței din fund.

Se întunecase de-a binelea și pe copii i-a cuprins teama, căci așa cum se întâmpla de obicei în această zi, au fost lăsați fără lumină.

Pe șoptite, Fritz dezvălui surioarei sale, care abia împlinea șapte ani, cum că în odăile încuiate ar fi auzit, încă dis-de-dimineată, foșnete, hârșâieli și ușoare pocnete și că nu de mult s-ar fi strecurat în casă un om mărunț și tare misterios, purtând sub braț o cutie mare. Despre acesta, el știe însă foarte bine că nu e altul decât nașul Drosselmeier.

De bucurie, Maria bătu din palmele-i mici și strigă:

— Ce minunăție o mai fi născocit pentru noi nașul Drosselmeier?

Consilierul de curte Drosselmeier nu era un bărbat frumos; mic și sfrijit, avea un obraz adânc brăzdat de riduri, un mare petic negru în locul ochiului drept și păr deloc, din care pricină purta o foarte

frumoasă perucă albă care, ce credeți, părea făcută din sticlă – o adevărată operă de artă.

De altfel, nașul însuși era un maestru în felul său. Se pricepea până și la ceasuri, ba știa chiar să le și facă. Atunci când la Stahlbaum acasă se îmbolnăvea una dintre frumoasele pendule și nu mai voia să cânte, venea nașul Drosselmeier, își scotea peruca de sticlă, dezbrăca hăinuța lui galbenă și-și punea un șorț albastru. Apoi scormonea ceasul cu unelte atât de ascuțite, încât pe micuța Maria o cuprindea o adevărată jale. Dar asta nu-i pricinuia niciun rău pendulei; dimpotrivă, ea se înviora și începea îndată să zbârnâie, să bată și să ticăie veselă, spre bucuria tuturor.

Ori de câte ori venea, nașul avea în buzunar câte ceva pentru copii: ba o păpușă caraghioasă ce-și rostogolea ochii și făcea plecăciuni, ba o cutie din care sărea o păsărică, ba altele. De Crăciun însă, el meșteștea de obicei, cu multă trudă, o operă de artă atât de prețioasă, încât, deși o dăruia copiilor, părinții griji-lui o luau de îndată în păstrare.

— Ce minunăție o mai fi făcut nenea Drosselmeier pentru noi?!, exclamă Maria.

Fritz era de părere că, de data asta, nici n-ar putea fi vorba de altceva decât de o cetate în care tot felul de soldați tare chipeși au să mărșăluiască încoace și încolo și au să facă instrucție. Apoi au să vină alți soldați, care au să încerce să se strecoare în cetate. Iar soldații dinăuntru au să tragă vitejește cu tunurile, așa de tare, de o să se cutremure pământul.

— Nu, nu, îl întrerupse Maria, nașul mi-a vorbit de o grădină frumoasă. Acolo se află un lac mare, pe care alunecă lebede minunate, cu salbe de aur la gât, și cântă cele mai încântătoare melodii. Pe urmă, o fetiță vine dinspre grădină la marginea lacului, cheamă lebedele și le hrănește cu marțipan.

— Lebedele nu mănâncă marțipan, i-o tăie Fritz, și nici măcar nenea Drosselmeier nu poate face o grădină întreagă. De fapt, nu prea ne alegem cu mare lucru din jucăriile lui; ne sunt luate de îndată ce le primim. Așa că cele dăruite de tata și de mama îmi sunt mult mai dragi, fiindcă măcar le putem păstra și putem face ce vrem cu ele.

Apoi copiii făcură tot soiul de presupuneri în legătură cu jucăriile pe care aveau să le primească.

Maria era de părere că domnișoara Trudchen, păpușa cea mare, s-a schimbat mult, căci, mai stângace ca oricând, cade în fiecare clipă pe podea, rămânând totdeauna cu câte o urmă urâtă pe față. Cât despre curățenia rochițelor, nici să nu mai vorbim – muștrările cele mai aspre nu mai ajută la nimic.

În schimb, Fritz o încredință că ar trebui să-și întregească herghelia cu un roib zdravăn și că trupele lor sale le lipsește cu desăvârșire cavaleria, lucru de altfel bine cunoscut de tata.

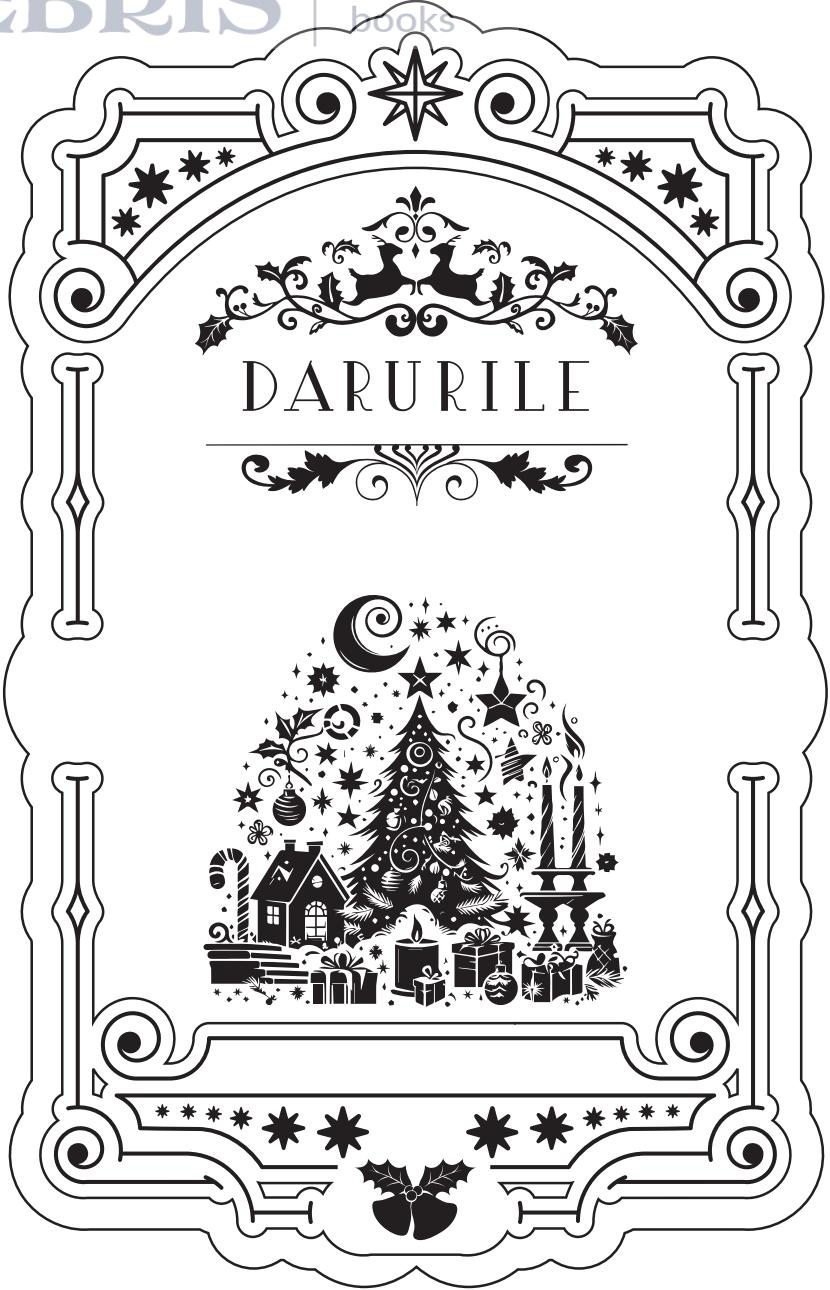
De bună seamă, copiii știau că părinții le cumpăraseră tot felul de daruri frumoase, pe care acum le pregăteau pentru ei. Micuța Maria rămase pe gânduri, în vreme ce Fritz mormăi:

— Eu aș vrea totuși niște husari și un roib!

Se întunecase de-a binelea. Lipiți unul de altul, Fritz și Maria nu îndrăzneau să mai rostească niciun cuvânt.

În clipa aceea răsună limpede un sunet cristalin: cling-cling, cling-cling. Ușile săriră în lături și din odaia cea mare năvăli o lumină atât de puternică, încât copiii rămaseră încremeniți în prag, exclamând uimiți: „A!”. Tatăl și mama se îndreptară spre ușă și, luându-i pe copii de mână, le spuseră:

— Veniți, hai veniți, dragi copii, să vedeți ce v-a adus Moș Crăciun!

LBRIS

We know
books

ă adresez ție, mult iubite cititor sau auditor, Fritz, Theodor, Ernst, ori cum te-oi fi chemând, și te rog să-ți aduci aminte cât mai bine de ultimul tău pom de Crăciun, gătit cu daruri minunate și pline de culoare. De bună seamă că atunci îți vei putea închipui cum copiii s-au oprit în prag, muți de uimire, cu ochi strălucitori, și cum de-abia după un răstimp Maria a izbutit să exclame, oftând adânc:

— Vai, ce frumos, vai, ce frumos!

Iar Fritz încercă cu mult succes câteva tumbe. E drept că și copiii fuseseră, desigur, foarte cumiți și ascultători în tot cursul anului, căci niciodată nu au primit atâtea lucruri frumoase și încântătoare ca acum.

Bradul înalt de pe masa din mijlocul camerei gema de mere aurite și argintate, iar pe toate ramurile crescuseră, asemenea mugurilor și bobocilor de flori, migdale zaharisite, bomboane poleite și tot soiul de alte dulciuri îmbietoare. Dar ce avea mai frumos bradul minunat erau sutele de luminițe, sclipind ca stelele printre ramurile sale, el însuși îmbiind prietenos copiii să-i culeagă bobocii și fructele.

În jurul pomului, totul strălucea în culori vii, încântătoare. Și erau atâtea daruri... cine le-ar fi

putut zugrăvi?! Maria zări păpuși grațioase, tot felul de jucării mici, migălos lucrate, dar dintre toate, lucrul cel mai ispititor era o rochiță de mătase, frumos împodobită cu panglici de toate culorile, atârnată în așa fel pe umeras, în fața Mariei, încât fetița o putea privi din toate părțile, lucru pe care, de altfel, îl făcu pe dată, exclamând întruna:

— O, frumoasa, draga mea rochiță! Și pe asta am s-o pot îmbrăca, am s-o îmbrac chiar eu?!

Între timp, înconjurând de trei-patru ori masa, Fritz încercase în galop și în trap noul roib, pe care îl găsisese într-adevăr înșeuat lângă pom. Descălucând, spuse că roibul ar fi o bestie sălbatică, dar nu face nimic. O să știe el să-l strunească. Apoi trecu în revistă noul escadron de husari, îmbrăcați tare mândru în auriu și roșu, purtând arme numai de argint și călărind niște cai albaștri, atât de strălucitori, încât mai că te puteai gândi că și ei sunt de argint curat.

Ceva mai potoliți, copiii tocmai voiau să se repeadă la cărțile cu poze, gata deschise, ca ei să poată privi tot soiul de flori frumoase, de ilustrații cu oameni, ba chiar și copii drăguți și jucăuși – toate înfățișate atât de firesc, de ziceai că trăiesc și vorbesc cu adevărat. Da, copiii tocmai aveau de gând să se năpustească la aceste cărți minunate, când clopoțelul mai sună o dată.

Ei știau că acum nașul Drosselmeier le va împărți daruri și alergară la masa așezată lângă perete. Paravanul după care nașul stătuse atâta vreme ascuns a

fost repede dat laoparte. Și ce le-a fost dat copiilor să vadă!

Pe o pajiște verde, presărată cu flori multicolore, se înălța un castel fermecător, cu ferestre argintii și turnuri de aur. În cameră plutea cântecul sfios al unui *carillon*¹. Ușile și ferestrele castelului se deschisera, lăsând să se vadă cum se plimbă prin săli perechi pe cât de mici, pe atât de grațioase: domni purtând pălării cu pene și doamne în rochii lungi cu trenă. În sala de mijloc, ce părea cuprinsă de flăcări de atâtea lumânările care ardeau în candelabrele lor de argint, copii în hăinuțe și rochițe scurte se-nvârteau în ritmul melodiei. Un domn cu o mantă ca smaraldul privea deseori printr-o fereastră, făcea semne cu mâna și dispărea din nou.

În tot acest timp, o figurină aidoma nașului Drosselmeier, dar nu mai mare decât degetul mic al tatei, apărea din când în când jos, la ușa castelului, și intra iar.

Proptit cu coatele pe masă, Fritz a privit o vreme frumosul castel și figurinele care se plimbau și dănuțuiau, apoi zise:

— Nene Drosselmeier, lasă-mă și pe mine să intru odată în castelul tău!

Consilierul de curte îl lămuri că așa ceva ar fi cu neputință. Avea și dreptate, căci Fritz era nesăbuit. Auzi, să intre într-un castel care, cu turnurile sale aurite cu tot, nu era nici cât el de înalt! Și Fritz recunoscu acest lucru.

1. *Carillon* – ceas cu anumite sunete muzicale plăcute; mașinărie muzicală (n.t.).